

21 Kasım 1999 tarihli Evrensel’de “Yoldaşım Nurettin Altaylı anısına” olarak yayınlanmış)

savrulurken zamandan

zamana,

aralanmayan karanlığın

katmanlarına

sızabilen gün ışığının her

zerresinde sen hep varsın.

gözlerini henüz açmadan,

el yordamıyla yaktığın

cigaranın ateşinde mi

başlardı gün?

gün, soluk soluğa yaşıyordu

yazardın sen şiirini

kardeşliğin, arkadaşlığın

öylesine ince, yalın

arkadaş, ne çok özlüyoruz seni bilsen,

hiç tükenmeyen bir pınar gibi kanıyorsun

ağıyorsun zamana...

Behice Çağlar (Ankara’dan yoldaşı)